

הײַדִיש חיה וקייפ בנוי יורך

שלמה שמיר

"דער אלגעמעינער זשורנאל" ו"דער איד"ם שני השבועונים הייחדים
כיהם בשפת היידיש, המשרתים את הציבור האורתודוקסי, דובר האידיש,
בארכזות הברית. תוכן היידיעות הראשית בהם מלמד על הלך רוחם, נטיות
לבם ומוגם של המזרדים באוכלוסייה הדתית-חרדית בארץות הברית,
הנוקדים לשני שביעוניים אלה כל מקור מרכיב למידע ודייעות על
המתורחש בישראל. יש להתייחס למזרדים אלה לא רק כאל ציבורי קוראים
 בלבד, אלא כאל חלק לא מבוטל מה轟轟 היידי של מדינת ישראל
בארכזות הברית. עובדה זו מעניקה לשני השבועונים, בעיקר לגורל
ולונפוך ביניהם, "אלגעמעינער זשורנאל", משקל סגול שמשמעותם בישראל
הו...

המושתף לשני השבונותים הו, שעצם קיומם והביקוש להם מפוך את הערכיה הנשמעות לעתים קרובות כי לשון היידיש מתה. העובדה כי רבבות יהודים נוקדים היום לעתונים ביידיש, גם כמקור מידע וגם כמכשיר פרטום, מASHת את אמראתו היינועה של הסופר יצחק בשביב'זינגר, שהיידיש היא אויל' חולה — אבל בשום פנים איננה גוסטת. בעוד שעיתון "פארווערטס" (נוסד בניו יורק בשנת 1897), שהוא משך שנים ורבו לו עהנות היידיש בארץות הארץ, מצטמך והולך, חן במתכונת הופעתו והן בספר קוראיו — שני השבונות האורתודוקסים פורחים. אין נתונים מוסכמים על רוחויהם, והם נשמרים בסוד על ידי הבעלים משומע עניא בישא. אך נראה כי בסיסם הפיננסי יציב.

"פארווערטס", הטוען עדין לתואר עיתון העמלים היהודיים, מעורר רושם של עיתון השקעות במאציז היישודות. "אלגנעםינער זשוראנל", לעומתו, מפגין אגרסיביות, משתדל להגדיל את מספר קוראים ולרתוך פרסומים. "דער איד", מעצם אופני, מסתפק בחוג קוראים מוגבל, שהוא יציב ונאמן לעיתון. אך גם הוא הגדיל בשנים האחרונות את מספר עמודיו וניכרת

עליה רberyות המודעדות במתחברותם בו

**נער אמרו לא מעד איז דעלפֿ
עיניך איז דעכּוֹן דעכּוֹן פֿון**

ישעך איזנער אין דורך אונגעט עט זיין
ווערבן גויהטן און איצט זיין ער אדריפאלט
יעיסוף אמריקאנער געשטטען מאן ווועס מאיר
ווערטן דעם דערקן מיליטן זיך צו אונטערלעט
אַזְמָן — ווועס דזאָקָן האָת דערזיליגען האָז
זײַן אַזְמָרְדּוֹן מיט אַפְּלִישְׁעָרֶן צוּיְנוּן
סְמָרְדוֹשָׁה הַלְּבָשָׁה ווּזְאַזְמָרְדּוֹן

Alupress

אלבָנָה

האשׁת חַלְמָם אֵלֶּה וְעַשְׂמָמָה צוֹרִיתָה אֲמָתָה אֲמָתָה
כְּאַגְבָּנָה אֲלֵיכֶם אֲלֵיכֶם אֲלֵיכֶם אֲלֵיכֶם אֲלֵיכֶם אֲלֵיכֶם

**נְעָרָא אֲדֹנָא יִשְׁעָה, הַבְּחֵבֶב בְּנֵבֶב סְדֵם אַלְמָן
וְזִיםָּם צָוָרָם פָּאַדְעָהָנוּ פָּנוּ הַבְּשָׂר שָׂעָר, אָז דְּבָרָה**

וילגון איזשעטנאל שולם איזוישן חרדיישן פֿאַבָּד איזרכזעניזען זאָב גאנז דען פֿאַבָּד
שְׁבָתָה זִי הַרְבָּה שֶׁ אֵין בְּנֵי דָבָר. — דָּרָב לְבָנָיו הָאָמָן אַיִל אַזְמָבָס כִּי חֲדָש
וַיַּפְתַּח בְּפָנָיו בְּנֵי דָבָר. הַרְבָּה מִתְּהִלָּה וְאַתְּ שָׁעָר אַזְמָבָס כִּי חֲדָש
זִיסְפָּט שְׁלֹום אלְלִישָׂבָע אַזְמָבָס בְּרָבָר שְׁפָעָא, אֲזַי אַיִל מַעֲשָׂרְבָּאַזְמָבָס וְעַל אַזְמָבָס.
אַזְמָבָס תְּבִיאָה אַזְמָבָס.

חסדי ישע מודול שולע אין ירושלים ערכות זך מיט 990
בנין ליטוֹלְשָׁע שולע איז געלְבּוֹן מיט 560 חלטָה

בְּרֵבָה תִּלְמֹזֶה
עַל־כָּל־חַדְשָׁה

רְאֵבֶן שְׁמַעְיָה בֶּן עֲזִיזָה

A black and white photograph of a man wearing a dark suit, a white shirt, and a dark tie. He is also wearing a fedora-style hat. The photo is taken from the chest up, and he appears to be looking slightly to his left.

**א נדימע כה
דער טאנטשין**

"דער איז" – גוד "מדינת הכהנים"

הסביר להצלחתם של שני השובונים האורתודוקסים לעומת עייפותם של "פארז'ווערטס" הווותיק, המפיד על אופי חילוני מודש, טעון חקירה ודרישה של היסטויריאנס וסוציאולוגים. מה שברור גם להדיותם הוא, שפטונציאל הקוראים של "פארז'ווערטס" קפוץ והולך בחמתה מסכנת טבעיות, וקוראיו לפנים והיום לא הנחילו לנצחיהם את ידיעת היידיש. במקביל, חילק ניכר מושידי השואה שהגיעו בשלחי שנות ה-40 וראשית שנות ה-50 לארכוזות הבריט, היינו יהודים דתיים, וביניהם חסידים, שהיו אמונים על קריית העתונים בלשון היידיש שהופיעו בmorozhet אירופה לפני מלחמת העולם השנייה. לא זו בלבד, שיעור הגזידול הטבעי בין יהודים אלה גדור מהמקובל במגוריachs אחרים ביהדות אמריקה — אלא לשון היידיש וחוות בנייהם גם מסיבות נוטשליגיות, ונצחיהם קלטו את השפה מטוגלים לדבר ולקרוא בה ברהיותם. בתלמודי תורה, ישיבות וכוללים בניו יורק למדו רבבות צעירים ואברכים שהיידיש היה להם שפה שנייה אחרת האנגלית. שני השובונים האורתודוקסים ניונים מאגרא זה של קוראאים-ביבאנים ונגנים מן המשכיות בנאמנות ליריש שנשמרה וטופחה כמשמעות המהגרים.

השוואה בין שני השבעונים לא תחיה הונגה כלפי "אלגעמיינר דושורנאל", שיעצובו מודרני ועימודו אסתטי, לעומת "דער איד" שמתכוונו החיצונית סגנינה ונעדות הראה. ל"אלגעמיינר דושורנאל" ריבrica מקצועית ועובדיו מוכחים חוש עתוני מפותח ודאגה לצורה חייצונית מושכת, המבהתה ב繪פהקה ובצלוומים ובכימ המתളים ידיות ולבבות. המספר הממוצע של עמודי העתון הוא 24, וגולגולות גרבורי חגים מחזיקים 36 עמודים ויותר. גודלם, בגודל עמודי עתוני הבוקרים, ישראל.

"דער איד" הוא טבלואיד ומספר עמודיו משוגה מפעם לפעם ונע בין 36 ל-52. נראה בעילוי כי עורךיו אינם מקדישים כל מחשבה לעיזבו צורתו החינונית. הכותרות قولן באות אחידה וצילומים או איורים הם בחזקם איסור מוחלט. "דער איד" מצהיר על עצמו כבחובת מתחם שם העיתון כ"ארגון פון אומאנפהונגיגען ארטאדאקסישען איזידענטום אין אמעריעען" — ביטאון היידות האורתודוקסית הבלתי תלויה באמריקה. כתובנים האנגליזציה, הושמטו המלים "בלוי חיליה". מקובל לԶותות את השבועון כשורם החצי רשמי של חסידי סטמר בניו יורק וככמה השקפות חוץ סטמר וראשה.

ניסין לברר את תאריך הופעה הגליון הראשון של "דער איד" לא

- העלתה תוצאות. את העтон יסד יהורי נייו יורק מומצא הונגרי, ד"ר אהרון רוזמן, שיוודע לו מספרים כי היה תלמיד חכם ומושך בעט, שהחליט להוציא לאור עטון כדי שייהיה לו היכן לפרסום את אמרינו, שdone בעיקר בונגשאים אקטואלים והצעניים במחנות. בשנות ה-60 נרכש העTHON על ידי חסידי טמפל. הערכה המקובלת היא ש"דער איד" נפוץ בחמשת אלפי נזירות. למעשה, שיוור תפוצת השבועון איננו דלונגי, מאחר שהעתון מהמיצת קהילת טמפל ברובו ויליאמסבורג ווורכיז אין צרייכט להנגן מהנטקם. למעשה, אם וכאש הנקודות אינן מכוסות את עלות הדפסתו. הדאג לימיון, הוא שמו האיגנו מהפרנס בעטן, הוא סנדר דיטש, חסיד טמפל אמן, שהוא גם בעל בית הדפוס בו מסודר העTHON. סנדר דיטש גם כותב

75¢
SECOND CLASS POSTAGE PAID AT NEW YORK, N.Y.
SEA PARK, BROOKLYN, N.Y.

שׁׁבְּתָלְמִידִים וְאֶסְתָּרָן נְעֹנָנוּ פָּרָךְ לוֹזַחַק
וְעַרְיוֹן פָּאַהֲדָעָת פָּרָן נְדָלָי דְּעֵנָם בְּגַי יְדָעָכָה

המשרר רבי טריילו מופיע במאמריו של תלמידיו, והוא דואג לאירועים אונס-סצ'ן חוץ מ'אנט מסכת
אין איסנשטייניך. ראי' ועקבות אונדזטניכ אונדרסטען יוון' כללה אוין קומפונט ניטראל.

בְּנֵי אָנָשׁוֹן כִּי־אֲנָשׁוֹן
בְּנֵי־עַמּוֹן שָׂמֵחַת־עַמּוֹן

מרבית המודעות המתפרסמות על דפי "דער איד" מחולקות לשני סוגים: ברכות מזל טוב למשפחה שאירטו או השיאו את עצמיהם, והודעות על אירועים, מסיבות וכניסות שלורדים ישיבות ומוסדות חינוך. מרדי פעם מופיעים בשבועון כרוזים מטעם "התאחדות הרובנים" של חסידי סטמר, הכוללים ברוך לכל איסורי ואזהורה מסווג אלה המופיעים במודעות על קיorth שכונת מה שערים. ל"דער איד" אין כתבים קבועים אלא ידוע על קיומה של מערכת פעללה. אם לשפט על המתכוון החיצוני של השבועון, נראה כי העריכה נושית יותר מזוקן אלתר מאשר בתכנו מראש.

תורה דת

"אלגעמיינער זשונאָל" מזוהה כפרסום אורתודוקסי — אך תוכנו מעיד על מאיץ מיוחד לשמר אמונות למשמעות שם העתון, שפירושו בבלית', דבר המחבטה בענוקה מקומ וסיקור לאירועים ולחישות המתארחים בכל חלקו בישראל ובכל שלושת המגזרים ביהדות ארץות הארץ. גישה כלילית זו ירש "אלגעמיינער זשונאָל" מהיומן היידי "דער טאג מארגען זשונאָל" (נוסד ב-1901) שעלה חורבותיו בספטמבר 1972 — חודשיים לאחר שנוצר — קמ. יוזמו היה גרשון עקיבסון, שהוא העורך הראשי וגם שותף בבעלות על העתון. יעקבסון ולד ברגורזיה (שמו המקורי יעקובשווילי), גדל והתחנך במסקווה והגיע לארצות הברית לפני מלחתה העולמית השנייה. הוא נחשב כעתונאי מנוסה מיזומן בעל חזק מיוחד לסיפורים אנטישמיים. בעבר היה עורך החדשונון היומיון "טאג מארגען זשונאָל" ובמקביל כתוב "דייעות אחרונות" בניו-

כשיסיד את השבועון החדש, פנה יעקבסון לאחדרים מהעתונאים והטופרים שנמננו בעבר עם צוות "טאג מארגען זשורנאל" וביקש להציגו לשבועון החדש. בין אלה שנענו להזמנתו היה הפובליציט הדידי היודע בן ציון גולדברג (חנותו של שלום עליכם), שכותב טור שבועי קבוע עד לפיטרו. כתוב קבוע של השבועון בישראל כיהן שנים רבות ועוד פלינקר, עתונאי יידיש, שאף הוא היה מוכובי "טאג מארגען זשורנאל". פלינקר היה האחד ומוקובל על ציבורו היידי אמריקאי, שקראו בשקיקה את חבותיו העטישות על המתרחש בישראל. פתרתו של פלינקר היה ל"לעגמיינער זשורנאל". שנים לאחר מכן מילא פלינקר את תפקידו מהלומה קשה ל"אלגעמיינער זשורנאל". שבועון ברקעו ובהש��ותיו. אמריו ב"אלגעמיינער זשורנאל" עזרו לא פעם תגבורות זעומות מצד הקוראים.

גאותו "אל געמײַנער זושוֹרָאַל" היא על קבוצה של 4 – 5 עתונאים יידיים ותיקים וידעועים, המפרסמים מדי שבוע טורים קבועים, התופסים את עמוד 4, שהוא עמוד המערכת. גרשון יעקבטסון כותב את המאמר הראשי תחת הכותרת "מיין מײַנְגָּן" (זו דעת). בין בעלי הטורים הקובעים: ד"ר הלל וידמן, היידוע בעיקר בין קוראי יידיש יוצאי פולין; י.מ. נירנברג, עוחנאי יידי וותיקן, שהיה מעורכי "טאג מארגען שוֹרָאַל"; הרב ניסן גודמן, המקובל כאחד הפובליציסטים המعالימים בעיתונות היהודית אמריקאית; ובצבי קוליץ, מרצה בישיבת אוניברסיטה. לעיתים חכופות מחרפסם ב"אל געםײַנְגָּר זושוֹרָאַל" טור מאת הסופר אליו

ש. 50	
מ. 50	מ. 50
נ. 50	נ. 50
ארה' 2.50	
New York	50¢
OTHER U.S. CITIES	\$1
Canada	55¢
קנדה	60Fr.
England	10¢
Australia	AU\$1
Argentina	--A3 00
AIR MAIL SUBS.	\$115 yr.

Friday, September 1, 1989 • Vol. XXXVIII No. 48

יהודי בשפה האנגלית, מעדר הערות להקדיש מקום בולט יותר לאירועים המתרחשים במהלך הדת היהודי בישראל. זאת הסיבה, שידיעה על נכונותו של הרב שך לשולם. בית במהלך החדרי וכתחת כותרת רاشית. בתחום הסיקור על המתרחש הציבור החדרי בישראל, מתגדר "אלגעמיינער זשורנאל" ביריעות בלעדיות. אך, למשל, בקיין 1989 חשב השבעון מגעים חמאים להקמת "בית דין משותף" לאורחותודוקסים ולקונסරבטיבים שיטפלם בגיו. פרוטס ידיעה על קיומו של הסכם סודי להקמת בית דין כזה עורך סערת רוחות הציבור הציבור האורתודוקסי אמריקן.

לגביה המחלוקת בין חסידים ליטאים שהתגלעה באגודה ישראל, גוועה השבעון ממצוחר לצד החסידיים. את תוכנות הבהיראות לכנסת הכתיר בכותרת ראשית, שהכרזיה בગאווה: "החסידים ניצחו". גרשון יעקובסון הוא חב"ני נלהב ונמנמ עם מקורבו של הרב מלובבץ'. עובדה זו ניכרת היטב בשבעון, המקדיש מקום נרחב ובולט לדיווחים על פעולות תנועת חב"ד. מלבד מדור שבועי קבוע של דברי פושנות על פרשת השבוע, מופיע בכל גיגיון עמוד שלם, המכיל דברי תורה והגות של הרב מלובבץ'. "תורה געדאנקען פון ליאוואויטשער רבין' שטייט"א". הצהרות של הרב בתהווודוות שהוא מקיים לעיתים מומנטות ומכתבים שהוא מפרסם, מופיעים ב"אלגעמיינער זשורנאל" בעמוד ראשון, בדרך כלל בלളויות צילום של הרב. עובדה זו הוציאה לשבעון את הכינוי "עתון חזער לובבץ". העורך דוחה כיינו וזה ומסביר את הדיווחים התוכופים והארוכים על פעולות תנועת חב"ד בנימוק שזו תנועה גודלה המגלה פעילות ענפה ומוסעת וכחית לבן לסייע בעיתון "עלגעמיינער זשורנאל" הוביל גם את מאבק הרב מלובבץ' לתיקון "חוק השבota".

מתוך מודעת לכינוי שדקנו, ניכר מאמץ לפרנס בהרבה פעולות של הצורות חסידיות אחרות בארץ ובסין. חסדי גור, ויזנץ', בובוב ובלוז' עושים לעיתים קרובות שימוש בשבעון כדי לפרנס פעולות ואירועים טעימים, וכן מודעות על כינוסים ומסיבות שנויות.

לדברי העורך, נפוץ "אלגעמיינער זשורנאל" בכתבה אלף עותקים, והוא מעריך שכבע מילין יהודים קוראים אותו. מספרים אלה אינם מתקבלים על הכל ויש המטוגנים אותם כמשאלת לב של העורך. אך אין ספק שהשבועון פופולרי ומכובש מאוד, בעיקר ברובע שבת ורכוזם גודלים של יהודים אורתודוקסים. בימי חמישי בבורקן ניתן לראות ברכבת התתERRית הנוסעת מברוקלין למנהטן עשרה יהודים שקבעים בקריאת הגילויין הטרי, ויש דוכני עתונים בברוקלין שהעתון אוול מהם שעות אחות לאחר הופעתו. מדי ימים ורביעיليلו, לאחר ההדפסה, נשלחים במוטס לשראל כמה אלפי עותקים, הנמכרים בדוכנים בעיר גודלוות בארץ ומכובשים בעיקר על ידי יהודים אורתודוקסים שעלו והשתקעו בישראל ומעוניינים לעקוב אחר הנעשה הציבור האורתודוקסי בארץ. הישג השבעון ועורכו מתפעלים בו, היא הצלחתו להדר אוף לחוגי היהדות הקונסרבטיבית, יש יסוד להערכה כי עם קרואין נמנים גם רבינו התנועה הרפורמית ועסקניה. אם לשפטו לפי תגבותם של רבנים ופרומים, נראה באצלל כי הם עוקבים אחר המתפרס בשבעון ומודעים לאחיזה חזקה שרכש בקרב הציבור האורתודוקסי. גם חוגים לא דתיים ביהדות

ויל. בעמוד המערצת מתפרסמת מדי שבוע קריקטורה, שמציר הציר הלובייצאי זלמן קלינמן. בדרך כלל משמשת הקריקטורה השבועית אויר למאמר הראשי.

העורך הראשי מעניק חופש מוחלט לכותבים ולבולי הטריטורים הקבועים — גם כשהוא יודע מראש כי דורך טיפולם בנושא רגש מסוים עלולה לעורר את חמת הקוראים והמסדר האורתודוקסי ולגרום לתוכאות לא רצויות לעתון. כדי להע醍 גישה זו מצדך, הנראית מובנת מآلיה ומקובלת, יש להזכיר את רמת הרגשות הגדולה המאפיינת את קוראי היידיש האורתודוקסים בארץיקה, שבינם ربנים רבים, ואשי ישיבות ועסקני ארגונים ומוסדות דת. מאמריהם שחפשו את הסכטטים הפנימיים באגודה ישראל ומאמריהם שגינו את ראש ישיבת פוניבז' הרוב שך על יחסו העזן לחסידות לובבץ', עוררו רוגז רב בהנוגת אגודות ישראל באמריקה, שהחליטה להחרים את "אלגעמיינער זשורנאל" והפסיקה לפרסם בשבועון מודעות. חרום זה, הנמשך ארבע שנים, גורם לעתון נזק לא מבוטל, אך העורך מסרב להיכנע לתקציבי מנהגי האגודה, ובשבועון ממשיכים לחתורסם לעתים חכופות מאמרי ביקורת על הנעשה באגודות ישראל ובישראל וכolumbia המוקדש בחריפות את הרוב שך.

חרף היותו מוהה כעתון אורתודוקסי, אחדים מחותבים ובעלי הטורים אינם מקיימים אורח חיים דתי ודעותיו והשקפותם אינן מתישבות עם אלה של רוב קוראי העתון.

להלן הארי של השבעון מוקדש לסייע חדש וארועים בישראל ולדברי פשנות על התפתחויות פוליטיות במדינה. הכתבות הקבועות בישראל הוא איש "מעריב" נפתח קראוס המפרסם כמעט מדי שבוע בעיתון ("עפתלי קראוס בארכטקט פון ישראל"), רקט ידיעות וחידושים מהונשה בארץ. הטורים השבועיים הקבועים מוקדשים בדרך כלל לנושאים ישראליים אקטואליים ולתגובה על התפתחויות פוליטיות בישראל. לעתון כתבים בערים הגדלות בארץ הברית ובקנדה. ידיעות וכתבות שהם שלוחים מתפרסמת במדורדים מיוחדים כמו "אין מאנטרעאל", "אין מיאמי ביטש", "אין שיקאגא".

"עתון חזער לובבץ"

"אלגעמיינער זשורנאל" תומך בישראל לא סיג, תוך אהדה מוצהרת למאה הימין ודבקות בקו ניצי בנושאים לומס וביטחון. העתון נאמן לעקרון ארץ ישראל השלמה ומתנגד לווייתנים טריטוריאליים ולמדיניות של פיסוס כלפי העברים. בתקופת כהנותו של מנחם בגין בראש ממשלה סגד השבעון לבגין ומעל דפיו הינה מושם מתחשף להאדמתו שמו. אחת הדמויות הנערצות על העתון וכותביו הוא אריאל שרון, הזוכה לסייע נרחב. כאשר ביקש "אלגעמיינער זשורנאל" לדמות על נתיתו לטובות מועמדותו של ראש העיר אוד קוץ', פורסמה בעמוד הראשון תמונה בה נראה אוד קוץ' לוחץ את ידו של אריק שרון. השבעון אינו מתימר להקפיד על איזון. במאמרם ראשים ובמאמרם פרשנות הדנים בהסתת חווית בזירה המפלגתית בישראל נתונה האהדה מראש מפלגת הליכוד ולמנהיגיה. שמעון פרס ומנהיגי המערך הם יעד קבוע לביקורת, לעיתים חריפה ותוקפנית.

מתוך הנהנתה כי רבים מקוראיו קוראים את "ניו יורק טיימס" או עתון

הזהירות הנעדרות לרכוש את תמיית הציבור האורתודוקסי. כמעט כל המועמדים שהתמודדו על ראשות עיריית ניו יורק ב-1989 ביקשו במערכת "אלגעמיינער ושורנאל". כתובות מצולמות על ביקוריים אלה גדרו את עמורי השבועון, אך ערכיו נמנעים עקרונית מהבעת תמייה במועד זה. ואנו אחר,

סושן אנגלית

האם יש עחיד לשני השבעונים האורתודוקסים בראצ'ות הברית? נראה כי שאלת זו אינה מוטיקה את ערכיהם. גם רבים מבין הקוראים סבורים, כי עצם קיומם ורמת הביקוש שלהם מוחווים הוכחה להוסנו של הציבור האורתודוקסי בארה"ב ולהינויו המפערת בו. המודעות העצקית מתחילה ב"אלגעמיינער זשורנאל" חזקה יותר מאשר אצל יריבן. לפניו יהודים אחדים החל השבעון לפרט מוסך באנגליה, לו הוקאו ארבעת העמודים האחוריים בכל גליון. עד זה מהפרש בטימן לכך, שעשוší "אלגעמיינער זשורנאל" נעצרים לקרأت אפרשות שחולן ירידה בכם המודעות הבאות ממקורות אורתודוקסיים. נראה כי עורך העיתון שואפים לפתח דור חדש של קוראים צעירים במגזר האורתודוקסי, ששלפת היידיש אינונה ולא תהיה מרכזית בחייהם, כפי שהוא בקרבת הזורונגוצקי והקהלם.

בינתיים, ההוות מאיר פניו לשני השבעוניים, שכל גליון שליהם כמו מכרז ואומר: **הידיש היה וקיים**.

אמריקה הגיעה זה מכבר למדוד על המתרחש במנזר האורתודוקסי, עליהם להיזדק לאילגעמיינער זשורנאל', החיצובו של השבעון בראש המאבק לתיקון "חוק השבוח" עודרת את עצם של הקונסරבטיבים והרפורמים אמריקה, אך בה בשעה יכול הרים אלה לנחל מאבק נגיד נגד התיקון, שהצליח לבוטף במידה רבה, על סמך המידע ששאבו מדיי "אליגעמיינער זשורנאל", דבר שאיפשר להם להציג את האויב

מחוץ להתחשבות בקוראים לא אורתודוקסים ומאזן לרכוש קוראים ממנזרית אורתודוקסיה אמריקאית, מהפרנסים ב"אלגעמיינער זשורנאל" מאמרם בעלי תומין חילוני מובהק, ומופיע בו מדור לביוקרת ספריהם, אמונות וחיאטדרון, "ביבער און שרייבער, ליטעראטור און קוונט".
השבועון אף מפרסם מדי פעם בمقالات על הציגות ותערוכות ציורים.
בשנים האחרונות ביטס "אלגעמיינער זשורנאל" את מעמדו כSuperview
הלאומי האורתודוקסית בארץ הארץ הביתה. עד כמה פיווג זה נפוץ ומקובל,
יתן למדור מלחיותם של רבנים ואישים תורניים לפרסם ולהתפרסם
שבבען. אין כמובן גלויין בו לא מופיעה מסה אזרחית על נושא הכלבי.
בכל גלויין באים דיווחים ארכיכים על ביגוטים ואירודאים חרדיים בישראל
בארצות הברית. נציגי יישובים ומוסדות חינוך חרדיים המבקרים בארץ
ברית, דואגים מראש כי ידיעה על ביקורם תפורסת ב"אלגעמיינער
זשורנאל", בלוויה כתבתדריך על המוסד שהם מייצגים.

המודעות המכפרטמות בשבורון הן בעיקר על אירופיות חגיגיות וכינוסים שישיובו ומוסדות חרדיים עוכרים בניו יורק ובערים גדולות אחרות. לעומת מדור שבועי קבוע לברכות מול טוב. בגיליגיות ערבית תגנים, מתפרקס מדור מיוחד למדועות על הופעות חזניות ודרשות של רוכניט.بعد מודיערות קהילתיות אלה, בולטות מודעות מסחריות של בנקים, בתיק גנולים, חניונות ספרי קודש וחושמי קדושה ומודעות דרוזיות.